

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 31 stycznia 2024 r.,
w sprawie z zażalenia obrońcy skazanego **K. C.** na zarządzenie Przewodniczącego
IX Wydziału Karnego – Odwoławczego Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 5 grudnia 2023 r., sygn. akt IX WKK 64/23, odmowie przyjęcia kasacji od
wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 3 sierpnia 2023 r., sygn. akt IX Ka
1376/22,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł :

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 3 sierpnia 2023 r., sygn. akt IX Ka 1376/22, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 6 czerwca 2022 r., sygn. akt VIII K 323/19, na mocy którego K.C. został uznany za winnego popełnienia czynu zakwalifikowanego z art. 56 § 2 k.k.s. i skazany na karę grzywny w wysokości 10 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych.

W dniu 5 grudnia 2023 r. do Sądu Okręgowego w Warszawie wpłynęła kasacja obrońcy skazanego od wyroku Sądu odwoławczego, który podniósł zarzuty rażącego naruszenia prawa, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 42 ust. 3 Konstytucji RP.

Zarządzeniem z dnia 5 grudnia 2023 r., sygn. akt IX WKK 64/23, Przewodniczący IX Wydziału Karnego - Odwoławczego Sądu Okręgowego w Warszawie odmówił przyjęcia kasacji stwierdzając, że podniesione w niej zarzuty nie dotyczą okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., albowiem wobec skazania K. C. na karę grzywny, strona tylko w tym zakresie może podnosić zarzuty kasacyjne.

Na powyższe zarządzenie zażalenie wniósł obrońca skazanego, który zarzucił błędne uznanie, że w przypadku skazania na karę grzywny za przestępstwo skarbowe zarzut rażącego naruszenia prawa art. 5 § 2 k.p.k. i art. 42 ust. 3 Konstytucji RP nie może stanowić pozytywnej przesłanki złożenia kasacji na korzyść oskarżonego. Skarżący wniósł o zmianę zarządzenia i nadanie biegu sprawie.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, a wskazana w nim argumentacja jest ewidentnie wadliwa, w świetle niebudzącego wątpliwości brzmienia art. 523 k.p.k. Obrońca skazanego zdaje się bowiem nie dostrzegać (co jawi się jako rażące, biorąc pod uwagę jego status – pełnomocnika profesjonalnego strony), że treść normatywna przepisu art. 523 § 1 k.p.k., wskazującego na podstawy kasacji, jest uzupełniana przez art. 523 § 2 k.p.k., który jako zasadę ustanawia warunek, zgodnie z którym kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Odstępstwo od tej zasady dotyczy jedynie podmiotów szczególnych, wskazanych w art. 521 k.p.k. oraz sytuacji, w której podnosi się wystąpienie uchybień, wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 i 2 k.p.k.). Przewodniczący IX Wydziału Karnego - Odwoławczego Sądu Okręgowego w Warszawie, nie stwierdzając podniesienia przez obrońcę skazanego jednej z okoliczności, która mogłaby stanowić tzw. bezwzględną podstawę odwoławczą, zasadnie więc odmówił przyjęcia kasacji w tej sprawie, w której nie orzeczono wobec skazanego bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

Z tych względów, nie stwierdzając okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[PGW]

[a]